

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 Y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTO RICO, 16
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA CIUTAT DELS COMPTES.

Quins pous los de Moncada! Y com rajavan!
 Alló feya teme una inundació com la del diumenje.
 Sort que las canonadas eran estretas, y que l' aygua que dels pous sortia als pous tornava, com l' home que surt de la terra torna a la terra y l' concejal que surt de ca la ciutat se 'n torna a casa seva.

Aixó succehia 'l dia de l' inauguració, aquell dia felis en que l' orquesta municipal tocava valsos y americanas y en que un delegat del bisbe perque l' aygua dels pous no fes mal a ningú, hi barrejava uns quans esquitxos d' aygua beneyta.

Bè corria l' aygua aquell dia!
 Pero més encara corria 'l Burdeos y 'l Champany, com per demostrar que si l' aygua es bona per veure, no hi ha per beure res com l' aixarop de pàmpol.

Y 'l Senyor Fontrodona ab aquella fatxa de Heliogábalo que l' hi han donat la naturalesa y dugas rifas grossas de Madrit, se passejava de un costat al altre de la taula, brindava dugas ó tres vegadas, tocava la barbeta al seus amichs, y pompòs y reple, en aquella festa del aygua y vi, semblava 'l rey de las ayguas.

Lo dinar era bó y molt digne de la butxaca de Barcelona que 'l pagava.

Va ser bó y vá ser llarch, dugas circumstancias igualment agradables.

L' únich que ha sigut, segons crech, es indigest.
 No pensava pas que un dinar semblant pogués indigestarse; y no obstant s' ha indigestat.

Si senyors: l' Ajuntament té 'l compte d' aquell dinar al pap, y no 'l pot treure: ni amunt ni avall.

Intúils son totas las probaturas; intúils han sigut fins ara tots los remeys. La prempsa ha aplicat al Ajuntament algunas manxiulas; alguns cataplasmas; l' hi ha donat varias purgas, no pocas ajudas, y nada: res hi ha valgut: los comptes son dintre y no surten.

Jo crech que aquests comptes ditxosos farán que eternament siga coneguda Barcelona ab lo titol de ciutat dels comptes.

Perque han de saber una cosa.

Un dia, 'l dijous passat, si no recordo malament, la *Gaceta de Catalunya* surt ab un sueltó dihent: «Se diu aixó, alló y lo de més enllá; se murmura tal y cual cosa sobre 'ls comptes del banquet de Moncada. ¿Qué hi ha de cert Sr. Fontrodona? ¿Vol fer lo favor de dirnos 'ho?»

—Si, ja t' ho explicarán.
 Lo Sr. Fontrodona no vol jochs. Tal vegada estava cremat perque 'ls comptes no l' hi sortian ¿y que fá l' home dels pantalons curts?

Nada, citació al canto. Y 'l director de la *Gaceta*, vulgas no vulgas, se veu obligat a compareixe davant del Tribunal.

¡Bèn fet! ¿Perqué s' hi ficava ab los comptes de Moncada? Ahont s' es vist! Lo director de un periòdich atrevirse a fer una pregunta a un home que ha tret dos cops la grossa de Madrit!...

Pero a la quenta, no es precisament pèl sueltó que s' ha enquerrenquinat l' home de las calsas curtas. L' espina que més l' hi cou es que lo que passa entre bastidors hagi arribat a traslluhirse; y l' únich que 'l preocupa es averiguar qui es lo Judas de aquell apostolat que tot sovint enseja la comedia.

¡Oh si ell podia averiguarho!
 ¡Si ell podia dirli: Traidor!
 ¡Si ell podia confirmarlo ab aquella má mulsuda que pesa lo menos mitja arroba!..

Es inútil que 'u busqui, no 'u trobará.
 Los periòdichs del dia no sols tenen entrada y silló als teatros, sino que entran y surtan dels bastidors; y 'ls assumptos públichs del dia quan no 's veuhen, s' endavinan.

L' Ajuntament de Barcelona té un empaig de comptes; los dias passen y l' empaig no cedeix, y 'ls comptes no surten.

¿Quán sortiran? Ja 'u veurém.
 Entre tant un concell: que presentin lo compte dels cigarros. Barcelona vol saber, ja que mentres los altres fuman, la pobreta escup, de hont vant sortir aquells cigarros tant magnífichs, tant aromátichs del banquete de Moncada.

Alguns diuhen que eran de contrabando; altres qu' eran d' estanch: nada, que presentin lo recibo del proveedor y ho sabrém.

Jo crech que si haguessen sigut d' estanch, com aquests fulanos son tant dolents, ja l' Ajuntament hauria vomitat los comptes.

P. DEL O.

BISMARCK QUAN ERA ESTUDIANT.

En un periòdich alemany hi trobo una anécdota curiosa referent a la juventut de 'n Bismark.

Com que retrata al home, vaig a traduhirla:
 Bismark era jove y estudiava. Un dia van convidarlo a una festa que donava una de las familias més ricas de la ciutat. A ella hi havia de concorre la flor y nata dels homes distingits en las lletras, las armas, la ciencia y la posició social, y lo qu' era millor y més atractiu encare per un jove com ell, las donas més preciosas.

Bismark vá passar revista al seu equipatge, y vá notar que per anar a la festa l' hi faltava un parell de botas novas.

Vá anarse'n a cal sabater y vá encomenarlas pèl dia de la festa.

Los seus companys de dispesa van dirli: —No las tindrás pás.

—Perqué? preguntava en Bismark.

—Perque 'ls sabaters tenen tots la costum de prometre y de no cumplir.

—Jo 'us asseguro, donchs, que las tindrè, digué 'l futur diplomátich, tant si 'l sabater vol, com si no vol.

La vigilia de la festa 's presenta en Bismark a cal sabater:

—¿Y las mèvas botas? pregunta.
 —Senyor, respon l' artista; estich desesperat perque veig qu' es impossible que puga quedar bè ab tothom.

—¿Y aixó?
 —Tinch tants encárrechs pèl dia de demá, que ni treballant de nit y dia puch donar l' abast.

—Bè... y jo?
 —No se'n refihi pás.

—¿Com que no me'n refihi!.. Passiobè: torno desseguida.

Y girant l' espatlla ab resolució deixa al pobre sabater, que no sab lo que l' hi passa.

Los estudiants de Alemania acostuman a criar gòs, alimentantlo ab las sobras de la pitanssa.

En Bismark pren lo seu gos y un altre de un seu company, un bull-dook y un masli tremendos com dugas fieras, los hi posa un collar ab cadena de ferro, y acompanyat de las dugas bestias, se presenta de nou a cal sabater.

—¿Veyéu aquest parell de gossos? l' hi diu.

—Si, respon lo sabater.

—Donchs bueno: y tinguéu en compte lo que 'us dich: si demá a la tarde no tinch las botas a casa vos los abordo, y tinguéu per segur que 'l trós més gros que deixarán de vos será l' orella.... Abur.

Gira l' espatlla y marxá.

En Bismark després de deixar los gossos a casa, lloga un camálích, ab l' encárrech de que cada hora, plantantse davant de la botiga del sabater, l' hi cridi ab véu molt lúgubre:

—¡Desgraciad! ¡Ay de tú si demá a la tarde en Bismark no té las botas!

Figúrinse l' efecte que havia de produhirli l' amenassa!

Eran las déu del vespre y 'l sabater se moria de son.

—¡Que surti lo que vulga: jo me 'n vaig al llit: si demá no té las botas llestas, que 's fastidihi.

Y tánca la botiga.

Pero pochos moments després, entre 'l silenci de la nit se sent lladrear dos gossos acostantse a la porta del sabater, y entre mitj dels lladruchs, la véu de 'n Bismark que cridava:

—¡Sabater! ¡Sabater! ¡Alerta! ¡Mira que tens la vida en perill!... ¡Pensa ab la familia!

Al sabater se n' hi vá anar la son, y l' endemá a la tarde l' estudiant tenia las botas a casa.

Aquest vá ser lo primer triunfo de la diplomacia d' en Bismark.

T. DEL A.

DECLARACIÓ.

Fa temps, molt temps que deliro per dirte ab sincera veu, lo que tinch en lo cor mèu: més, noya, no sé com dirho. Sento un afecte infinit,

gran, colossal al sentirlo,
pero sempre que vull dirlo,
à la boca 'm vè petit.

La distancia es un agent
que la veu més forta amengua;
lo cor es lluny de la llengua...
per xo tant dèbil se sent.

¡Si pogués mon esperit
ferse pás pe 'l punt hont toca!
¡Si pogués obrí una boca
dessorbre mateix del pit!

¡Oh! ¡Quin torrent sentirjas
de crits y gomechs d' amor!
Hasta bossinets del cor
mesclats en mitj d' ells veurias.

Mes no puch, trista ilusió;
veig que ma forsa es bèn poca:
haig de parlarte ab la boca,
y la boca 'm fa traició.

La boca 't diu que en escés
t' estimo, que t' ets ma vida;
y al dirtho axí 't diu mentida:
encara t' estimo més.

Te diu que t' adoro ab fé,
que vull viure ab tú abressat...
¿Com pot aixó ser vritat,
si lo que vull ni jo 'u sè?

Te diu que tú ets l' anhel mèu,
que sols per tú mon cor viu...
No es cert, no: ¿perqué no 't diu
que tú ets mon àngel, mon Dèu?

No escoltis ma boca, hermosa,
que mon cor la desmenteix;
escóltal á n' ell mateix,
escóltal sa veu plorosa.

Pósam la má sobre 'l cor,
estrella de ma existencia,
qu' ell, ab sa muda eloquència,
sabrà dirte 'l meu amor.

C. GUMÀ.

NOVETATS TEATRALS.

No estranyin que 'ls parli poch de la sarsuela y me-
nos de l' opera que respectivament funcionan al Espa-
nyol y al Buen Retiro.

A la sarsuela fora del debut de la Sra. Cortés, de qui
ja vaig parlar en l' últim número, no hi há res que con-
tarne, sino que 'l *pasiego* vá saltant y fent de las sévas,
y que l' empresa vá escorrent la taronja mentres hi que-
di una gota de such.

Una noticia: dilluns que vè es lo benefici del tenor
Dalmau, y com que aquest senyor es fill de Barcelona,
tracta de sorprendre'ns ab una sarsueleta catalana, ori-
ginal de dos xicotets molt trempats y posada en música
per un mestre dels més aplaudits. Se titula «*Per retro-
cés*» y no més dech advertirlos de una cosa: no estra-
nyin si las Sras. Cortés y Gonzalez, que s'han encarregat
per amor á Catalunya y consideració á n' en Dal-
mau de dos papers, xampurrejan lo catalá: ellas no son
de la terra; pero l' estiman y 'l públich ho tindrà en
compte.

En quan al Bon Retiro la companyia d' opera está á
las darrerías. No perturbém los últims moments de una
companyia generosa, que á més de la funció nos ha do-
nat una altra cosa.

¿No saben que 'ns ha donat?

Un amich mèu que t' entrada gratis ho deya ab una
frasse molt típica:

—M'agrada aquest teatro, exclamava, perque casi
cada dia 'm donan ópera y *gall ab arrós*.

Després de l' ópera treballarà al Retiro una compa-
nyia de declamació dirigida per en Gervasi Roca, y una
companyia de ball.

De manera que 'l Retiro vindrá á ser lo qu' era l'
any passat: fá com molts individus, s'arrepenteix cap
á sas vellesas.

Las portas de Novedats, no han tornat á obrirse.

Vels'hi aquí un teatro d' istiu que no més s'ha gua-
nyat la vida al hivern.

Y en quan al Tivoli haurém d'esperar per parlarne
l' estreno de l' obra «*De la terra al sol*» pintada per en
Soler y Rovirosa.

—¿Com es que s'ho esperan tant tart? preguntava un
fulano.

—Tal vegada será perque de la terra al sol hi há una
gran distancia!

La companyia dels Japonesos fá ayguas. Natural-
ment: lo local es tant encofurnat, hi fá tanta calor en
aquell ditxós local, que 'l públich hi sua á raig fet.

Jo crech que aquesta companyia s'ofega en un mar
de suor, que l'hi arriba ja fins al coll.

En cambi, qui hi guanya es lo Circo de la Plassa de
Catalunya. Allá s'han espavilat ab la competencia, y
després de 'n Trewey que continua fent equilibris im-
possibles, han comensat á treballar los patinadors y un
alemany que imita á un gran número de bestias.

Las dugas patinadoras apénas si poden anar ab ro-
das: en quan als patinadors relliscan y cauben ab molt
salero, fan una pantomima molt distreta, y 'l públich
los aplaudeix.

L'home que imita als animals: ho fá ab perfecció
tocant alguns; alguns altres no massa, entre ells lo gall
y 'l burro.

—No 'u sè, deya un concurrent, potser los galls y 'ls
burros de Alemania parlan un llenguatge distint del
dels burros d' aquí!

Lo mèu tocayo Antonet després de una malaltia que
l' ha posat á las portas de la mort, quan vostés llegirán
aquestas ratllas, ja tornarà á treballar.

¡Pobre Antonet! Fins á la mort feya gracia y volia en-
dursele'n per divertirse, are precisament que al cemen-
tiri de Barcelona quedan despachadas todas las locali-
dades.

Ho haurá de deixar per un altre dia perque l' Anto-
net s' n vá desde 'ls brassos de la mort al Circo no
mès que ab un brinco.

ANTONET.

FÁBULAS.

LA MAR.

A la mar vaig acostarme
preguntant
lo perqué de tal bravesa
y contestá:
Si avuy me veus així altiva
brams llensant,
demá, tal volta, si tornas
me veurás
mès quieta que no pas l' aygua
de un estany.

Aixó es la vida: mil penas
y traballs;
passa avuy, demá alegrías
y descans.

LO RELLOTJE.

Nos diu:—Si no tinch corda
molt prompte 'm paro
y si me 'n donen massa
també m' espatllo.

Quedém entesos:
obrant no habem de perdre'ns
per més ni menos

LO BRILLANT Y 'L DIAMANT.

Admirant las colorainas
d' un brillant,
lo diamant vá y li pregunta:
—Bon germá,
¿me dirias com t' ho arreglas
per llensar
aquest brill, qu' á tots encisa
per l' espay?
Ab lo desitj de complaure 'l
contestá
lo brillant:—Fés que t' puleixin
y veurás
com després de crüel martiri
tú 'l tindrás.

Pensi, donchs, qui en lo mon vulga
brill llensar
ferse esclau, perque 'l puleixi,
del treball.

ANTON DE L' HOSTIA.

ESQUELLOTS.

¡Quin ayguat l' ayguat de dissapte al vespre!
Los núvols que feya temps que 's guardavan l' aygua,
van deixarla anar tot de un plegat, sense pendres la
pena de avisarnos.

La riera d' en Malla vá anarse'n á passejar per Bar-
celona, y 'l Bogatell, com un xicot dolent, vá *sortirse*
de mare.

Moltas casas van rebre la visita de l' aygua: molts
subterranis podian convertirse en dipòsits de granotas,
y 'ls que no han anat á banys per falta de quartos, van
tenir bany á domicili.

¡Es una sort viure á Barcelona!
Y encara tractarán de desviar aquesta Riera que 'ns
dona tantas sorpresas!

Lo més bonich era la Plassa de Catalunya convertida
en un lago més grandios que 'l del Parque.

Y lo més bonich de la Plassa de Catalunya era 'l Cir-
co ecuestre.

Y lo més bonich del Circo ecuestre quan vá reven-
tarse 'l toldo, era 'l senyor Fontrodona, que tot voltat
d' aygua semblava 'l rey dels pops.

La senmana passada varem representar-lo prenent un
bany de mar y exclamant:

—¡Que diuhen, que diuhen de Moncada!... Jo no tro-
bo pas que falti aygua á Barcelona!

Allá al Circo era ocasió de dirho. No semblava sino
que una má invisible y gegantesca hagués agafat los
tres pous y 'ls hi hagués abocat á sobre com tres galle-
das d' ayguat!

Un periódich relata una escena.
Diu que una *rubia* que 's trobava al Circo tota es-
parverada vá caure als brassos de un senyor.

Aquest senyor procurava consolarla y la rubia 's dei-
xava consolar.

Al últim vá passarli 'l susto, vá donar las gracias al
que la sostenia y vá retirarse.

Y 'l senyor vá trobarse sense *rubia*.... y á més sen-
se rellotje!

Un amich mèu que t' fama d' avaro anava ab un
parayguas nou y al veure ploure exclamava:

—¡Quina desgracia la mèval!... Tot justament avuy
que compro 'l paraygua 's posa á ploure!

Van caure varios llamps y no ván fer desgracias.
Lo més estrany es que no 'n vaja fer lo llamp que vá
caure á la xamaneya de l' imprenta de 'n Ramirez.

Un llamp á ca'n Ramirez al menos havia de matar á
la redacció y hasta als caixistas de la *Crónica*.

¿No saben perqué?
Perque en los temps en que vivim no 's comprén que
'ls llamps del cel sigan més piadosos que la lley d' im-
prenta.

Los catedráticos del institut de Tortosa tractan de
retirarse á casa sèva, perque l' Ajuntament no 'ls
paga.

L' arcaide de Tortosa es aquell célebre Gonzalez que
t' germans que pegan garrotadas als periodistas.

Está molt bè: ab arcaldes aixis, l' instrucció hi es de
massa; y es més propi que 'ls catedráticos ensenyin los
cotzes que no pás las assignaturas de segona ensen-
yansa.

Un d' aquests últims dias, era veda encara, s' estavan
en un camp dos fulanos. Un d' ells ab la boca sab imi-
tar lo cant de la guatlla famella, y estava practicant
aquesta operació mentres deya al seu company:

—¿A veure quans ne vindrán?
Resultat: que no vá anarhi cap guatlla; pero si dos
guardia-civils que tractavan de endurse'n lo reclam.

—¡Pero, senyors! Si 'l reclam soch jo! deya un dels
cassadors.

—Pues segueixi y quan sigui pres *reclami*.

Los pelegrins que tractan de anar á Lourdes no om-
pliran més que dos ó tres trens.

Y aixó que deyan que serian mils de mils!
Y aixó que en l' himne cantarán que ells son Espa-
nya entera!

¡Pobre gent!
Encara que pot ser se refian de una cosa.

Borratxos.... d' entusiasme, tal vegada per cada pe-
legri 'n veurán dos.

Lo bisbe Urquinaona está fent sa visita pastoral, y
fent sermons en tots los pobles que visita.

Per supuesto, per tot arréu los hi fá gracia perque 'l
bisbe predica en andalús.

L' altre dia vá ser á Sitjes y s' exclamava de una
cosa: deya que quan més gran y més adelantada era
una població més fredament se 'l rebia, ningú sortia á
besarli l' anell, y que alló feya verdadera tristesa.

«A Canarias, exclamava, allá que son mitj salvatjes,
no podia passar pèls carrers, tothom me sortia al pas,
tothom m' obsequiava, tothom se desfeya per sentirmel!
¡Quina diferencia entre aquellas poblacions mitj salvat-
jes y las poblacions de Catalunya!...»

Efectivament: ¡quina diferencia!
Quan Canarias estiga civilisat que hi torni y la veurá
mès encara, aquesta diferencia!

Sentit al mitj del carrer:
Una mare péga al seu fill. Un senyor se 'n adona y
l' hi diu:

—¿Perqué l' hi peguèu aixis, á la pobre criatura!
—Perque no vol anar á estudi y es un burro.

—Oh, llavors permeteume: no puch consentir que l'
hi peguèu: jo soch de la societat protectora dels ani-
mals!

QUEIXAS.

Malehit fou lo clar dia
que la mare 'm vá parir;
malehida la nit fosca
si es que 'm vá partí una nit.
Malehit vá ser, Conxita,
lo dia del mes de Abril
que 't vaig veure á la arboleda
abressada ab ton cosí.
Malehidas las estrellas.

Malehit lo panadis,
que per acabá'm de fume
are me ha picat al dit.
Malehit... en fin ja basta
ja estich tip de malehir,
aixís fos de butifarras
que estaria més tranquil.
Oh Conxita, oh cels, oh terra!
Si aixó continúa aixís,
me'n vaitj á servir á can Brusi
que ja es tot lo que 's pot dir.
Y si allá no me admetian
cosa que pot succehir,
me tiro de cap al aigua
desde dalt de Monjuich.
Sabs, Conxita, de que 'm queixo?
Sabs la causa de mos crits?
Es que tinch molta cassussa
y no tinch ni un marvadís.

DOS DE L' UNITAT BUCOLICA.

PENSAMENTS

RECULLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Buscant las paraulas se troban las ideas —Joubert.
Los deutes escursan la vida.—Joubert.
Convé matar l' error, pero salvar als que van errats.
—S. Agustí.
L' última de las vanitats del home es l' epitafi:—
Oxenstiern.
La exageració es la mentida del home de bè.—
Maistre.
Pochs homes se troban en estat de fer bè, pero casi
tots poden fer mal.—Gracian.
Tots los homes son jugadors, y tots jugan ab daus
falsos.—Diderot.
Lo desordre esmorsa ab la Abundancia, dina ab la
Pobresa, sopa ab la Miseria y se'n va al llit ab la
Mort.—Franklin.
Un gelós passa la vida buscant un secret, qual des-
cubrimient ha de causar sa desdita.—Oxenstiern.
La conciencia 'ns adverteix com amich antes de cas-
tigarnos com jutje.—Estanislau de Polonia.
L' accent es l' ánima del discurs.—J. J. Rousseau.
Las guerras durarán mentres los homes sigan prou
simples per admirar y aplaudir als que 'ls matan.—
Barthelemy.

(Seguirá.)

EPÍGRAMAS.

Sent promesas deya en Pera
á la Rita, encantadora,
y casats, al cap d' una hora,
ja li deya exploranera.

En Roch qu' anava al patíbul
sobre d' un pollí montat,
com aquest no caminés
va dirli rodant lo cap:
—Quant haji d' anar depressa
no 't vindré pas á llogar.

R. ARUS Y ARDERIUS.

Qu' ets un calavera diuhen.
Pero creume á n' á mi Pera,
veyente en tanta manera
groch y magre es que se'n rihuen,
volen di una calavera.

De ingenios te fama 'n Pi;
y algo deu tenir d' aixó,
De ingeni por ser que nó,
pero de ós pot ser que si

A. ANGELET.

QUÈNTOS.

Visitant una exposició agricola un matrimoni, vá
aturarse davant de una quadra ahont hi havia alguns
exemplars de toros verdaderament notables.
Al veure las banyas enormes de aquell bestia, digué
la senyora:
—Mira, Ambrós, mira quinas banyas! Sembla que
las vacas no guardan pas massa bona conducta.

A un capellá 'l colocavan en una rectoria de un po-
ble molt ben situat: no hi feya fret, ni calor, los aires
eran purs, los aliments molt sans y la campinya un
verdader paradís.
—Vamos, que aquí hi estarás com un patriarca, l'
hi deya un mossen, amich seu.
—Sí; pero li ha un inconvenient. Ab un clima aixís,
tothom deu envellir, y tocant al rengló d' enterros, ja
'u estich veyent, no faré un quarto.

A fora:
Un jove tracta de montar á caball per lluhirse da-
vant de unas senyoras.

Lo caball es briòs, comensa á brincar y tira al jove
per las orellas.
Gran rialla dels espectadors. Una de las senyoras
exclama ab molta naturalitat:
—Vaja, Emilio, ja veig que ha fet grans progressos:
l' any passat vá tirar-lo per las ancas: aquest any per
las orellas: al ménos vosté vá sempre endavant.

A una nena que diuhen que canta molt bè, trobant-
se en una reunió, l' hi demanaren que cantés una ro-
mansa, y ella tot eran excusas y més excusas.
—Pero, perque no vol donarnos aquest gust Conxita?
Los seus papás m' han assegurat que cada nit, á casa
séva, vosté es la delicia de la familia, cantant tot lo
que l' hi demanan.
—Si, es veritat, respon la Conxita: pero á casa no
son més á sentirme que 'l papá y la mamá, y aquí no
tindria prou véu per tanta gent.

Una senyora vella y devota pren un criat, y el pen-
dre'l l' hi posa per obligació que té de anar á missa
cada dia.
—Bueno, diu ell, hi anirém; pero espero que la
senyora al cap del més, tindrà en compte aquesta mo-
lestia.

Un senyor molt rich que té un criat s' adona que un
caixó de cigarros ensetat dos ó tres dias endarrera es-
tà mitj vuit.
Mira al criat de fit á fit y aquest baixa 'ls ulls fent
lo desentés.
—Joseph l' hi diu: véu ab cuidado, que 'm sembla
qu' entre tú y jo fumém una mica massa.

No hi ha expressions més terribles que las que en
certs moments surten dels llabis de las criaturas.
En una casa hi arriba de visita un senyor molt res-
pectable, figurinse que tal, que fins es calvo.
Precisament d' aixó s' aprofita en Manolito, qu' es
un xicotet més viu que una centella, y al veureli 'l
cap tant pelat, exclama:
—Ay, ay, ¿perqué t' has arrencat tots los cabells?

Un autor dramátich molt distret, vol mudar de casa,
y vá á visitar dos terçers pisos que donan al mateix
replá.
Després de sortir de l' un, l' hi diu l' encarregat:
—Lo pis d' aquí al costat es enterament igual; pero
tè encare una altra pessa...
L' autor dramátich, que ja está distret, pregunta:
—Una pessa en un acte, ó en dos?

Parlan de una pubilleta rica y un que la vol dema-
nar, demana informes.
—M' has dit, observa, que té 'l patrimoni en terra?
—Sí.
—Y 'ls seus pares?
—En terra també.

Dos cotxeros s' insultan.
Un d'ells dona al altre un fart de bofetadas, y ex-
clama:
—Noy, m' has fet un gran favor: tenia á las mans
una dotzena de bofetadas que 'm feyan nosa, y no sa-
bia ahont colocarlas.

L' escena passa á casa un adroguer.
Se presentan tres joves y diuhen:
—¿Tenen xacolate?
Resposta del adroguer: afirmativa.
—¿Es bó?
—Inmillorable.
—¿No hi ha pá torrat per compte de cacau, ni man-
gra per darli color?...

—Fugin d' aquí, respon l' adroguer plé de santa in-
dignació. ¿Per qui m' han prés á mi? ¿Que 's pensan
que estimo tant poch lo crédito del meu establiment?
—Ho sentim, respon un dels joves; pero precisament
necessitém xocotate d' aquesta.
Resposta del adroguer molt tranquil:
—¡Ah! aixó es un' altra cosa, aixís ja 'ls ne donaré.
Demanin.
Los tres joves esclafint la riatlla, després d' aquesta
confessió, ván deixar-lo ab un pam de nas.

Un mestre visita á una viuda que té dos fillas una de
tres anys y una de disset.
Agafá á la petita comensa á ferli festas, se la posa
sobre 'ls genolls, y fá ab ella las campanas de Salom.
La criatura riu, y quan está cansada baixa.
—Are tú, diu dirigintse á la de disset anys.
—¡Señor mio! exclama la mare.
—No tinga por D.ª Paquita, respon lo visitant: no
m' incomodarà cap mica: tinch las camas prou fortas
per sostenirla!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Arrimat á la una tres
s' estaba 'l pobre dos tersa,
pintant sobre un prima dos
un gran boç de primera.
—Noy, ¿qué estudias per hu prima?
l' hi vá preguntá una vella.
—No, que pinto en un total
lo que sols falta als poetas.

BREU.

II.

A los seus nens una nit
deya un advocat com cal:
No total quant al total
anéu per lo que os he dit.

POCA CARN.

ENDEVINALLA.

So molt blanch y so molt negre;
so molt gran y so molt xich;
so molt pobre y so molt rich;
poso trist y poso alegre.
Tinch marges y no so riu,
tinch carácter, carrer, poble;
tinch títol sense ser noble,
vés que so; fés lo cap viu.

PAPANATAS.

MUDANSA.

Un xicot que tot portava
tot me vá tirar als ulls
si no arriba tot vos juro
que 'l desfaig d' un cop de puny.

ANDESITO.

TRENCA-CAPS.

Lluisset, cara de pomas.
Ab aquestas paraulas formar lo nom d' un poble de Ca-
talunya.

AIXORAMSUT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7—Un poble de Mallorca.
7 4 1 6 3 2—Nom de dona.
7 2 1 6 3—Nom d' home.
7 6 1 4—Una gran ciutat.
5 6 7—Lo que tots tenim.
1 4— »

TIXA XICH DE M. DE R.

PREGUNTA.

¿Quin es lo poble que partintlo ab cuidado se transforma
en set animals?

MISTER SNAK.

GEROGLIFICH.

7 7 7 7 7
I
III
I
5 5 5 5
I
3 I S O
N XII P
R S O
N I Que
Q I S
A N

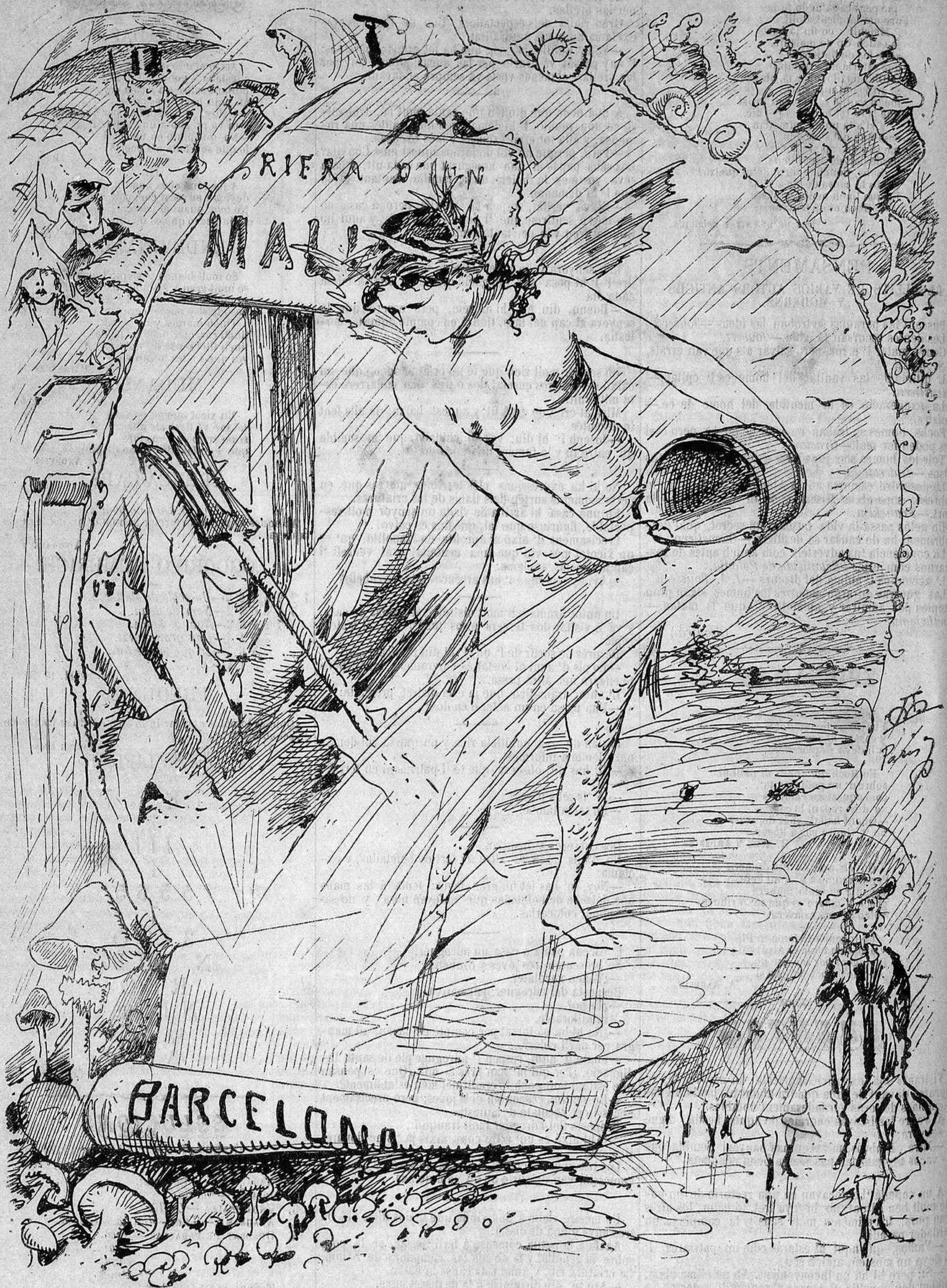
PAU CORNADÓ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Majordona.
- IDEM 2.ª—Novela.
- ENDEVINALLA.—Lo llit.
- ANAGRAMA.—Galas.—Glassa.—Glassá.
Aram.
Casa.
Amar.
- QUADRAT DE PARAULAS.—Paca.
- TRENCA-CLOSCAS.—Jaen.
- CONVERSA.—Onofre.
- GEROGLIFICH.—Tan hi vá 'l rey com el papa, com
aquell que no té capa.

RECORTS DE L' AIGUAT.

Barcelona ¡bè disfrutas!
!Bè gosas! Alsa pilili!
que tens banys á domicili
y las fons totas aixutas.